

ЕРАТРИЛЪР

ПРОФЕСИОНАЛИСТИТЕ

ДЖЕФРИ ДИВЪР

Майсторът ни среща отново с
Линкълн Райм

**ДЖЕФРИ
ДИВЪР**

ПРОФЕСИОНАЛИСТИТЕ

The Kill Room
Copyright © 2013 by Jeffery Deaver
All rights reserved.

© Надежда Розова – превод от италиански
© Димитър Стоянов – Димò – худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2013
ISBN 978-954-389-255-6

ЕРА

На Джуди, Фред и Дакс

Не одобрявам какво казвате, но ще защитавам до смърт правото ви да го казвате.

Ивлин Биатрис Хол,
„Приятелите на Волтер“, 1906 г.

Вторник, 9 май

I

Отровното дърво

1.

Светкавицата го обезпокои.

Проблясък в далечината, бял или светложълт.

Откъм водата? Откъм ивицата суша срещу тихия тюркоазен залив?

Тук беше в безопасност. Тук се намираше на красиво и уединено място. Тук беше далеч от медийния блясък и от враждебните погледи.

Роберто Морено хвърли поглед през прозореца. Беше около четирийсетте, но не виждаше добре, затова побутна очилата и огледа околността – градината отвъд прозореца на апартамента, тесния бял плаж, трептящото синьо-зелено море. Красиво, уединено... и защитено. Наблизо не се поклащаха лодки. Но дори някой въоръжен неприятел да бе научил, че той е тук, и да бе успял да се промъкне незабелязано през фабриките на малкия остров на километър и полови-

на отвъд водата, разстоянието и замърсяването замъгляваха гледката и изстрел би бил невъзможен.

Никакви светкавици, никакви проблясъци.

Разбира се, че беше на сигурно място.

Но Морено беше напрегнат. При него, също като при Мартин Лутър Кинг и Ганди, винаги имаше риск. Такъв беше животът му. Не се страхуваше от смъртта. Страхуваше се да умре, преди да си е свършил работата. Беше още млад и го чакаше много работа. Събитието, с чието организиране беше приключил преди около час, беше важно и със сигурност щеше да привлече внимание, но беше само едно от поне дузина, планирани за следващата година.

Отвъд се разкриваше богато бъдеще.

Облечен със скромен жълто-кафяв костюм и бяла риза и кралкосиня вратовръзка – съвсем в карибски стил, niskият и набит мъж наля две чаши кафе от каничката, донесена от румсървиз, и се върна на канапето. Подаде едната на репортера, който нагласяваше диктофон.

– Сеньор Де ла Руа. Мляко? Захар?

– Не, благодаря.

Говореха на испански, който Морено владееше свободно. Мразеше английския и го употребяваше само при необходимост. Така и не успя да се отърве напълно от акцента от Ню Джърси, когато говореше на майчиния си език. Звученето на собствения му глас го връщаше в ранните му години в САЩ – баща му работеше много и беше трезвен, а майка му – точно обратното. Пусты пейзажи, побойници от гимназията наблизо. Докато не дойде спасението: семейството се премести на доста по-приятно място от Саут Хилс, където дори езикът беше по-изтънчен.

– Моля, наричайте ме Едуардо – каза репортерът.

– Аз съм Роберто.

Името му всъщност беше Робърт, но то се свързваше с адвокати от Уолстрийт, политици във Вашингтон и генерали на бойното поле, осяели като с евтино семе чуждата земя с телата на местните.

Така че предпочиташе Роберто.

– В Аржентина ли живеете? – попита Морено журналиста – слаб, оплешивяващ мъж, със синя риза без вратовръзка и с овехтял черен костюм. – В Буенос Айрес?

– Точно така.

– Знаете ли какво означава името на града?

Де ла Руа отговори, че не знае.

– Означава „хубав въздух“, разбира се – каза Морено. Четеше много – по няколко книги на седмица, предимно латиноамериканска литература и история. – Обаче въздухът, който се има предвид, е в Сардиния, Италия, а не в Аржентина. Наречен е така на селище на върха на хълма в Каляри. То се намирало, така да се каже, над острите миризми на стария град и затова е наречено Буен Айре. Испанският изследовател, който открил днешния Буенос Айрес, го кръстил на това селище. Разбира се, говорим за първите заселници в града. Били пометени от местните, които не харесвали европейската експлоатация.

– Дори и легендите ви имат определена антиколониална насоченост – отбеляза Де ла Руа.

Морено се изсмя и отново погледна през прозореца.

Проклетият проблясък. И все пак не виждаше друго освен дърветата и растенията в градината и мъглявата ивица суша на около километър и половина. Мястото, където беше отседнал, се намирало на безлюдния югозападен бряг на Ню Провидънс, островът на Бахамите, където се намирало Насау. Територията беше оградена и охранявана. Градината беше запазена само за този апартамент и защитена от високи огради на север и юг, а на запад се простираше плажът.

Нямаше никого. Нямаше как да има.

Може би птица. Или потрепване на листо.

Неотдавна Симон беше огледал района. Морено погледна към него – огромен, мълчалив бразилец, с тъмна кожа и хубав костюм – телохранителят му, облечен по-елегантно от него. Трийсет и няколко годишният Симон изглеждаше достатъчно опасен, както се очакваше от всеки охранител, но не беше гангстер. Преди да стане цивилен експерт по сигурност, той беше офицер в армията.

Освен това беше добър в работата си. Симон завъртя глава; беше разбрал, че шефът му гледа навън, и веднага пристъпи към прозореца и надникна.

– Просто светкавица – обясни Морено.

Телохранилелят предложи да спусне завесите.

– По-добре не.

Морено беше решил, че Едуардо де ла Руа, който беше долетял в икономична класа на свои разноски от града на хубавия въздух, заслужава да се наслади на красивата гледка. Като журналист, известен, че отразява истината, вместо да пише напудрени статии за корпоративни висшестоящи и политици, надали живееше в лукс. Морено реши да го заведе на хубав обяд в ресторанта на „Саут Коув Ин“.

Симон погледна още веднъж навън, върна се на стола си и взе списание.

– Може ли? – Де ла Руа включи диктофона.

– Разбира се. – Морено съсредоточи вниманието си изцяло върху журналиста.

– Господин Морено, вашето Движение за местна власт току-що отвори първото си представителство в Аржентина. Кажете ми как ви хрумна тази идея? С какво се занимава вашата организация?

Морено беше изнасял тази лекция десетина пъти. Променяше я в зависимост от конкретния журналист и публика, но основното беше простичко: да насърчи местните да отхвърлят правителството и корпоративното влияние на САЩ, като станат самодостатъчни, единствено с помощта на микрозаеми, микроземеделие и микробизнес.

– Противопоставяме се на американското корпоративно развитие. На правителствената помощ и на социалните програми, чиято цел в крайна сметка е да ни пристрашат към своите ценности. Не гледат на нас като на човешки същества; третирани сме като евтина работна ръка и пазар за американските стоки. Виждате ли порочния кръг? Нашите хора са експлоатирани в компании, собственост на американци, а след това са подмамани да купят продукти от същите тези компании – отвърна той на репортера.

– Писал съм много за бизнесинвестициите в Аржентина и в други южноамерикански страни. Знам, че движението ви също прави такива инвестиции. Човек би казал, че критикувате капитализма, но все пак се възползвате от него – каза журналистът.

Морено прокара пръсти през въздългата си, преждевременно прошарена черна коса:

– Не, аз критикувам злоупотребата с капитализма и в частност американската злоупотреба с капитализма. Използвам бизнеса като оръжие. Само глупците разчитат единствено на идеология, за да постигнат промяна. Идеите са кормилото, а парите – витлата.

– Ще го използвам за заглавие. Чел съм, че според някои хора сте революционер – усмихна се репортерът.

– Аз съм просто бърбивец! – Усмивката угасна. – Но помнете ми думата, светът се съсредоточава върху Близкия изток и всички пропуснаха раждането на далеч по-мощна сила: Латинска Америка. Това представям аз. Новия световен ред. Не може повече да бъдем пренебрегвани.

Роберто Морено се изправи и пристъпи към прозореца.

Около дванайсет метра високо отровно дърво се извисяваше в градината. Той често отсядаше в този апартамент и много харесваше дървото. Всъщност изпитваше приятелски чувства към него. Отровните дървета са огромни, находчиви и поразително красиви. Обаче, както подсказва името им, са отровни. Полените или димът от изгарянето на дървесината и листата може да проникнат в белия дроб. Но все пак дървото храни красивата бахамска пеперуда, а белоглавите гълъби кълват плодовете му.

„Аз съм като дървото – помисли си Морено, – може би ще е добър образ за статията. И това ще спомена.“

Пак онзи проблясък.

За част от секундата редките листа на дървото потрепнаха и високият прозорец пред него експлодира. Стъклото се превърна в милион кристални снежинки, в гърдите му лумна огнено цвете.

Роберто се оказа на канапето, което се намираще на метър и половина зад него.

„Но... какво се случи? Какво е това? Губя съзнание. Губя съзнание. Не мога да дишам.“

Той се взря в дървото, което вече се виждаше много по-ясно без стъкло, което да пречи на гледката. Клоните се поклащаха от вятъра откъм водата..

Листата се приближаваха и отдалечаваха. Дървото дишаше вместо него, защото самият той не можеше, не и с този огън в гърдите. Не и с болката.

Около него се чуваха плач и викове за помощ.

Навсякъде имаше кръв.

Слънцето залязваше, небето потъмняваше. Не беше ли сутрин? Морено си представи жена си, сина си и дъщеря си. Мислите му постепенно изчезваха и накрая долавяше само едно: дървото.

Огънят в него се успокояваше, изчезваше. Печално облекчение. Тъмнината ставаше все по-дълбока.

Отровното дърво.

Отровно...

Отров...

Понеделник, 15 май

II

Опашката

2.

– Идва ли? – попита Линкълн Райм, без да се опитва да прикрие раздразнението си.

– Случило се е нещо в болницата – долетя гласът на Том от коридора, от кухнята или където се намираше. – Ще закъснее. Ще се обади, когато се освободи.

– Нещо. Е, това казва много, няма що. Нещо в болницата.

– Така ми каза.

– Той е лекар. Би трябвало да е конкретен. И не бива да закъснява.

– Той е лекар – повтори Том, – което означава, че има спешни случаи.

– Обаче той не казва „спешен случай“. Казва „нещо“. Операцията е насрочена чак за двайсет и шести май. Не искам да се отлага. А и не виждам защо не може да я направи по-рано.

С червената си инвалидна количка Райм стигна до един монитор. Спря я до ратановия стол, в който седеше Амелия Сакс. Тя беше с черни дънки и черна грейка без ръкави. На тънка верижка на врата ѝ висеше медальон с един диамант и една перла. Беше рано и пролетното слънце влизаше през прозорците, които гледаха на изток, и се отразяваше в червената ѝ коса, старателно пристегнатата в кок с помощта на фиби. Райм насочи вниманието си отново към екрана, преглеждайки доклада от местопрестъплението на убийство, чието разследване Полицейското управление на Ню Йорк току-що бе приключило с негова помощ.

– Почти е готово – каза тя.

Седяха във всекидневната на неговата къща на Централ Парк Уест в Манхатън. Вероятно някога, по времето на Бос Туид, стаята е била тиха и уединена, но сега изпълняваше функциите на криминална лаборатория. Беше пълна с оборудване и измервателни уреди за изследване на доказателства, компютри и кабели, навсякъде имаше кабели, които затрудняваха придвижването на инвалидната количка.

– Лекарят закъснява – промърмори Райм на Сакс. Не беше необходимо, тъй като тя се намираще на три метра от него. Обаче той все още бе раздразнен и му стана по-добре и от неодобрението на някой друг. Внимателно премести лявата си ръка на тъчпада и прегледа последния абзац от доклада.

– Добре.

– Да го изпратя ли?

Той кимна и тя натисна някакво копче. Шейсет и пет шифровани страници се отправиха към ефира, за да пристигнат на десетина километра от тук, в Нюйоркското полицейско управление в Куинс, където щяха да се превърнат в гръбнака на случая „Щатът срещу Уилямс“.

– Готово.

Беше готово, с изключение на свидетелските показания по делото срещу наркобарона, който изпращаше дванайсет-тринайсетгодишни деца по улиците на Източен Ню Йорк и Харлем, за да убиват по негово нареждане. Райм и Сакс бяха успели да открият и анализират частична следа и отпечатъци, които ги отведоха от обувките на един младеж до витрина в Манхатън, до килима на един лексус, до ресторант в Бруклин и най-накрая – до къщата на самия Тай Уилямс.

Водачът на бандата не беше присъствал на убийството на свидетеля, не беше докосвал оръжието, нямаше доказателства за поръчката, а младият стрелец беше прекалено уплашен, за да свидетелства срещу него. Но тези пречки нямаха значение за делото: Райм и Сакс бяха събрали доказателства, които водеха от местопрестъплението право към Уилямс.

Той щеше да прекара живота си в затвора.

Сакс положи ръка върху лявата ръка на Райм, привързана върху инвалидната количка. Сухожилията, едва видими под бледата ѝ кожа, му подсказаха, че го стиска. Високата жена се изправи и се протегна. Работеха по завършването на доклада от рано сутринта. Тя се събуди в пет. Той – малко по-късно.

Райм забеляза, че Амелия потрепна, докато вървеше към масата, където беше чашата ѝ с кафе. Напоследък артритът в бедрото и коляното ѝ я мъчеше. Нараняването на гръбначния стълб на Райм, което го остави напълно парализиран от шията надолу, беше описано като унищожително. И все пак дори за миг не му причини болка.

„Които и да сме, телата ни донякъде ни предават“ – помисли си той. Дори доволните в момента бяха обезпокоени от облаци на хоризонта. Той съжаляваше атлетите, красавците и младите, които вече очакваха упадъка със страх.

По ирония на съдбата за Линкъл Райм беше точно обратно. Той беше излязъл от деветия кръг на ада благодарение на новите хирургически техники и на екстремното си отношение към упражнението и рискованите експериментални операции.

Мисълта за предстоящата операция отново извика раздразнението му от закъснението на лекаря за днешната среща.

Чу се звънецът на входната врата.

– Ще отворя – извика Том.

Къщата, разбира се, беше пригодена за състоянието на Райм и с помощта на компютър той можеше да види и да разговаря с всеки, който е на вратата, и да го пусне вътре. Или да не го пусне. (Не харесваше да идват хора и ги отпращаше – понякога грубо, ако Том не действаше бързо.)

– Кой е? Провери първо.

Нямаше как да е доктор Барингтън, тъй като той щеше да се обади, след като се освободи от „нешото“, което го беше забавило. Райм не беше в настроение за други посетители.

Но очевидно нямаше значение дали Том първо ще провери или не. Лон Селито се появи във всекидневната.

– Линк, ти си вкъщи.

Нисичкият и набит детектив бързо се отправи към подноса с кафе и сладкиши.

– Искаш ли прясно кафе? – попита Том. Слабичкият помощник беше облечен с бяла риза, синя флорална вратовръзка и тъмни всекидневни панталони. И днес носеше копчета за ръкавели, абаносови или ониксови.

– Не, благодаря, Том. Здравей, Амелия.

– Здравсти, Лон. Как е Рейчъл?

– Добре. Започна да ходи на пилатес. Странна дума. Май е някаква гимнастика.

Както винаги Селито беше с измачкан кафяв костюм и измачкана светлосиня риза. Носеше раирана тъмночервена вратовръзка, която, нетипично за него, беше гладка като дъска. Нещо ново, отбеляза Райм. Може би подарък от приятелката му Рейчъл? Обаче беше май – нямаше празници. Може би беше подарък за рождения му ден. Той не знаеше кога е рожденият ден на Селито. И на повечето хора.

Детективът отпи от кафето и хапна само две хапки от един сладкиш. Вечно беше на диета.

Двамата с Райм бяха работили като партньори заедно преди години и Лон Селито беше човекът, който го подтикна да се върне на работа след инцидента. Той грубо го накара да надигне задника си и отново да започне да разкрива престъпле-

ния. (В случая на Райм по-скоро да остане на задника си и да се захване за работа.) Въпреки историята им Селито никога не идваше само за да се видят. Първокласният детектив поемаше важни случаи, работеше в голямата сграда – на Полис Плаза номер едно – и винаги водеше разследването на случаите, когато Райм беше наеман като консултант. Появата му сега беше предвестник.

– И така – огледа го криминалистът, – имаш ли нещо интересно за мен, Лон? Примамливо престъпление? Интригуващо? Селито отпи от кафето и гризна от сладкиша.

– Знам само, че получих обаждане от горе с питане дали си свободен. Казах им, че привършваш с Уилямс. После ми нарекоха да дойда тук колкото се може по-бързо, за да се срещнем с някого. Те идват насам.

– Някого? Те? – попита Райм кисело. – Същото точно определение като „нещото“, което задържа лекаря ми. Изглежда е заразно. Като грип.

– Ей, Линк, само това знам.

Райм хвърли огорчен поглед към Сакс:

– Забелязвам, че никой не ми се обади за това. На теб някой обади ли ти се, Сакс?

– Никой.

– О, това е заради другото нещо – каза Селито.

– Какво друго нещо?

– Каквото и да се случва, тайна е. И трябва да остане така.

Райм реши, че това поне е крачка към интригуващото.

3.

Райм наблюдаваше двамата посетители, които влизаха във всекидневната, и забеляза, че бяха напълно различни.

Единият беше мъж на около петдесет със стойка на военнослужещ и носеше зле скроен костюм – раменете го издаваха – в тъмносив, почти черно. Имаше гладко избръснато лице, двойна брадичка, загар и добре подстригана коса. Явно офицер, помисли си Райм.

Другият посетител беше жена, някъде около трийсетте. Беше ниска и набита, но все още не беше с наднормено тегло.

Русата ѝ коса без блясък беше старомодно подвита и силно напръскана с лак. Райм забеляза, че бледият цвят на лицето ѝ се дължи на плътен слой фон дьо тен. Не видя никакво акне или други пъпчици и заключи, че гримът е въпрос на избор. Нямаше сенки или очна линия около черните си очи, които изглеждаха още по-голи заради кремавия цвят на лицето, на което се намираха. Тънките ѝ устни също бяха без цвят и сухи. Райм заключи, че не се разтягат често в усмивка.

Жената си избираше нещо, което да гледа – оборудването, прозореца, Райм, – взираше се безмилостно в него и го разголяваше, докато не го различи или не го сметне за неуместно. Костюмът ѝ беше тъмносив и немного скъп, а трите пластмасови копчета бяха прилежно зашити. Черните дискове изглеждаха леко неравни и той се чудеше дали жената беше намерила костюм, който ѝ става идеално, но има несполучливи пиринчени елементи, които собственооръчно е заменила. Ниските черни обувки бяха износени и наскоро бяха поправени.

„Сетих се“ – помисли си Райм. Сигурен беше, че познава работодателя ѝ. И любопитството му се засили.

– Линк, това е Бил Майърс – каза му Селито.

– Капитане, за мен е чест – кимна посетителят. Той използва последната титла на Райм в Нюйоркското полицейско управление, преди да се пенсионира по болест преди няколко години. Това потвърди длъжността на Майърс; Райм беше познал – офицер. И то доста висш.

Райм придвижи електрическата си инвалидна количка напред и подаде ръка. Офицерът забеляза рязкото движение, поколеба се и после я пое. И Райм забеляза нещо: Сакс леко настръхна. Тя не харесваше, когато той използва крайника и пръстите просто така, без да е необходимо, от учтивост. Но Линкълн Райм не можа да се съдържи. Изминалото десетилетие беше изпълнено с усилия да поправи това, което му причини съдбата. Гордееше се с няколко си победи и ги експлоатираше.

Освен това каква полза от играчката, ако не можеш да си поиграеш с нея?

Майърс представи и мистериозната посетителка. Казваше се Нанс Лоръл.

– Линкълн – представи се. Още едно ръкостискане, изглежда беше по-силно от това на Майърс, въпреки че Райм не можеше да определи. Жестът не бе съпътстван от усещане.

Острият поглед на Лоръл се вряза в гъстата кестенява коса на Райм, в месестия му нос, в пронизващите му тъмни очи. Тя изрече само „Здравейте“.

– И така – каза той, – вие сте ЗП – заместник-прокурор.

Тя не реагира на умозаклучението му, което отчасти беше предположение. Поколеба се, после потвърди:

– Да.

Гласът ѝ беше рязък, наблягаше на съскащите звуци. После Селито представи Майърс и Лоръл на Сакс. Офицерът се отнесе с нея, сякаш беше напълно наясно и с репутацията ѝ. Райм забеляза, че Сакс леко потрепери, когато тръгна към него, за да се здрависат. Докато се връщаше към стола, походката ѝ се нормализира. Сигурен беше, че я видя да взема няколко противовъзпалителни таблетки и да ги гълта без вода. Не прибягваше до нищо по-силно, колкото и остра да беше болката.

Оказа се, че и Майърс е капитан по ранг и управлява отдел, който Райм не беше чувал, очевидно беше нов. Специални операции. Съдейки по самоувереното му поведение и пронизващите очи, Райм предположи, че той и костюмът му имат власт в Нюйоркското полицейско управление. Вероятно беше играч, хвърлил око на бъдеще в градската управа.

Самият Райм никога не се беше интересувал от игрите в институции като Нюйоркското полицейско управление, още по-малко от това, което се простираше отвъд – Олбъни или Вашингтон. В момента го интересуваше само присъствието на този мъж. Появата на старши полицай от мистериозен отдел, придружен от съсредоточеното душене наоколо на заместник-прокурор, обещаваха задача, която щеше да го държи далеч от убийствената скука, превърнала се в най-големия му враг след инцидента.

Той усети тръпката на нетърпение в сърцето си, но чрез слепоочията си, а не в безчувствените си гърди.

– Ще я оставя да разгърне историята – каза Бил Майърс.

Райм се опита да срещне погледа на Селито, но той отклони очи.

– Започвайте. – Райм не харесваше подобни измислени термини, употребявани от бюрократите и журналистите. „Визионер“ беше друг наскоро измислен термин. Също и „кабуки“. Тези думи бяха като яркочервени кичури в косите на жена на средна възраст или татуировка върху буза.

Последва още една пауза и Лоръл заговори:

– Капитане...

– Линкълн. Оттеглих се.

Нова пауза.

– Да, Линкълн, занимавам се с едно дело и поради определени необикновени обстоятелства ми беше предложено вие да поемете разследването. Вие и детектив Сакс. Чувам, че често работите заедно.

– Точно така. – Чудеше се дали заместник-прокурор Лоръл някога се отпуска. Надали.

– Ще обясня – продължи тя. – Миналия вторник, девети май, в луксозен хотел на Бахамите е бил убит гражданин на САЩ. Полицията там разследва престъплението, но имам причина да вярвам, че стрелецът е американец и се е върнал в страната. Вероятно в района на Ню Йорк.

Преди почти всяко изречение тя правеше пауза. Дали подбираше думите, или оценяваше пасивите, ако грешната дума излезе от устата ѝ?

– Няма да повдигам обвинения срещу извършителите. В щатския съд трудно се води дело за престъпление, извършено в друга държава. Може да се направи, но ще отнеме много време. – Последва още по-сериозно колебание. – Важно е да се действа бързо.

Райм се зачуди защо.

Интригуващо...

– Търся други, независими обвинения в Ню Йорк – продължи Лоръл.

– Заговор – мигновено заключи той. – Добре. Харесва ми. На основа на това, че убийството е планирано тук.

– Точно така – потвърди тя. – Убийството е поръчано от жител на Ню Йорк. Затова е под моята юрисдикция.

Като всички полицаи или бивши такива Райм познаваше закона толкова добре, колкото повечето адвокати. Спомни си

съответната разпоредба от нюйоркския наказателен кодекс: Някой е виновен в организиране на заговор, когато преднамерено, с цел извършване на престъпление, се съгласи да участва в извършването на престъпление или го предизвиква.

– И можете да водите делото тук, макар че убийството се е случило извън щата, защото планирането му е престъпление в Ню Йорк – добави той.

– Точно така – потвърди Лоръл. Може би беше доволна, че той анализира ситуацията правилно. Трудно беше да се каже.

– Поръчково убийство, казвате. Какво е било, удар на организираната престъпност? – попита Сакс.

Много от най-лошите ръководители на организираната престъпност така и не бяха арестувани и обвинени за изнудванията, убийствата и отвлеченията, които са извършили – можеха да ги свържат с местопрестъплението. Но често ги пращаха в затвора заради заговор за подготовката им.

– Не. Това е различно – отвърна Лоръл.

Райм реагира веднага:

– Обаче ако идентифицираме и хванем заговорниците, жителите на Бахамите ще поискат екстрадиране. Поне на убиенца.

Лоръл сомо го изгледа. Паузите, които правеше, започнаха да стават изнервящи.

– Ще се съпротивлявам на екстрадицията. Шансовете ми за успех са повече от деветдесет процента – каза най-накрая тя. За трийсетгодишна жена Лоръл изглеждаше твърде млада. Притежаваше невинност на ученичка. „Невинност“ не беше правилната дума, помисли си Райм. Праволинейност.

„Твърдоглава“ беше друго клише.

– Имате ли заподозрени? – попита Селито.

– Да. Все още не знам самоличността на убиенца, но знам кои са двамата, поръчали убийството.

Райм се усмихна. Почувства се като вълк, надушил плячката си. Знаеше, че Нанс Лоръл изпита същото, макар нетърпението ѝ да не беше толкова явно под фасадата от грим. Вярваше, че знае накъде вървят нещата.

И тази дестинация беше още по-интригуваща.

– Убийството е целенасочено и е поръчано от служител на правителството на САЩ, ръководител на НРОС – Националната разузнавателна и оперативна служба, със седалище тук, в Манхатън – каза заместник-прокурорката.

Райм в общи линии беше заключил същото. Обаче си беше помислил за ЦРУ или Пентагона.

– Господи! – прошепна Селито. – Искате да спипате федерален? – Погледна Майърс, който не реагира, после пак Лоръл. – Можете ли да го направите?

Паузата ѝ продължи две вдишвания.

– Какво имате предвид, детектив?

– Няма ли имунитет? – Селито вероятно имаше предвид точно това, което каза.

– Адвокатите на НРОС ще се опитат да издействат имунитет, но това е позната за мен област. Написала съм си домашното относно закона за имунитет на правителствени служители. Шансът ми за успех в щатския съд е около деветдесет процента, а за обжалване на втора инстанция – осемдесет. Стигаме до Върховния съд и всичко е решено.

– Какъв е законът за имунитета? – попита Сакс.

– Законът е свързан с върховенството – обясни Лоръл. – Според конституцията, когато се стигне до противоречие, федералният закон взема връх над щатския. Ню Йорк не може да съди федерален служител за щатско престъпление, ако служителят е действал в сферата на своите правомощия. Вярвам, че в нашата ситуация ръководителят на НРОС е сгафил – действал е извън правомощията си.

Лоръл погледна към Майърс, който каза:

– Съсредоточихме се над проблема, но има солидни данни, които ни карат да вярваме, че този мъж е манипулирал за своя собствена изгода разузнаването, подготвило убийството.

Съсредоточаване... данни...

– И какъв е този план? – попита Райм.

– Не сме сигурни – продължи капитанът. – Изглежда обсебен от идеята да защитава страната, да елиминира всеки, който представлява заплаха – дори и тези, които може би не са, стига

да смята, че не са патриоти. Мъжът, чието убийство е поръчано в Насау, не е бил терорист. Бил е просто...

– Откровен – допълни Лоръл.

– Прокурорът одобри ли делото? – попита Сакс.

Този път колебанието ѝ може би прикриваше настръхването ѝ при споменаването на шефа ѝ и на разрешението му да води делото. Трудно беше да се каже. Тя отговори равно:

– Информацията за убийството пристигна в офиса ни в Манхатън, НРОС е под наша юрисдикция. С областния прокурор го обсъдихме. Исках този случай, защото имам опит в проблеми с имунитета и защото такива престъпления доста ме притесняват – според мен поръчковите убийства са противоконституционни поради процесуални особености. Прокурорът ме попита дали осъзнавам, че си търся белята. Потвърдих. Той посети министъра на правосъдието в Олбъни, който даде разрешението си да продължа. Така че да, имам благословията му. – Последва втрънен поглед в Сакс, която отвърна със също толкова непоколебимо изражение.

Райм отбеляза, че и двамата мъже – прокурорът на Манхатън и правосъдният министър – са от политическата партия, която е в опозиция на сегашната администрация във Вашингтон. Основателно ли беше да се отчита този факт? Реши, че циничизмът не е циничен, ако фактите го подкрепят.

– Добре дошли в гнездото на осите – каза Селито и всички му отвърнаха с усмивка, с изключение на Лоръл.

– Затова предложих вас, капитане, когато Нанс дойде при нас. Вие, детектив Селито и Сакс работите малко по-независимо от другите. Не сте вързани за центъра, както повечето следователи – обърна се Майърс към Райм.

В момента Линкълн Райм беше консултант на Нюйоркското полицейско управление, ФБР и всяка друга организация, която беше склонна да плати значителната сума, която той взимаше за услугите си, стига случаят да беше поне малко предизвикателен.

– И кой е главният заговорник, ръководителят на НРОС? – попита.

– Казва се Шрив Мецгър.

– Имате ли някаква информация за убиеца? – попита Сакс.

– Не. Може да е военен, което би било проблем. Ще извадим късмет, ако е цивилен.

– Ще извадим късмет ли? – отново се обади Сакс.

Райм предположи, че Лоръл има предвид, че военната правосъдна система ще усложни нещата. Обаче тя обясни:

– Съдебните заседатели съчувстват повече на войници, отколкото на наемни убийци или цивилни извършители.

– Споменахте двама заговорници заедно с убиеца. Кой е другият освен Мецгър? – попита Селито.

– Ааа – продължи Лоръл леко презрително, – президентът.

– На кое?

Независимо дали отговорът изискваше внимателно колебание, тя все пак направи пауза.

– На Съединените щати, разбира се. Сигурна съм, че всяко поръчково убийство изисква одобрението на президента. Но няма да го разследвам.

– Господи, надявам се, че няма! – отвърна Лон Селито със смях, който прозвуча като потисната кихавица. – Това е повече от политическа мина. То е шибано ядрено оръжие!

Лоръл се намръщи, сякаш трябваше да превежда коментара му от исландски.

– Политиците не са проблем, детективе. Дори президентът да е действал извън правомощията си, като е поръчал убийството, наказателната процедура в неговия случай би била обвинение в държавна измяна. Но очевидно това не е в моята юрисдикция.

4.

Миризмата на риба на грил вероятно със зелен лимон и банан го разсея за миг. Нещо друго, някаква подправка. Не можеше да определи точно.

Подуши въздуха отново. Какво можеше да е?

Стегнат, с късо подстригана кестенява коса, той продължи разходката си по разбития тротоар – черен път, където напълно липсваха бетонни плочки. Беше много горещо и той се зарадва, че поне не носи вратовръзка. Отново спря близо до буреня-